

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 7418/2025
06.11.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Благојевић, адвокат из ..., против тужене „Електромрежа Србије“ АД Београд, чији је пуномоћник Софија Илић, адвокат из ..., ради исплате накнаде за стварну службеност, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 27/25 од 21.01.2025. године, у седници одржаној 06.11.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против решења Вишег суда у Панчеву Гж 27/25 од 21.01.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против решења Вишег суда у Панчеву Гж 27/25 од 21.01.2025. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Решењем Основног суда у Панчеву П 2514/23 од 24.10.2024. године, ставом првим изреке, одбачена је као недозвољена тужба тужиље поднета том суду 21.12.2023. године против тужене, ради исплате накнаде за стварну службеност. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Решењем Вишег суда у Панчеву Гж 27/25 од 21.01.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђено првостепено решење. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажног решења донетог у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП.

Тужена је поднела одговор на ревизију, захтевајући накнаду за трошкове њеног састава.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Побито решење засновано је на становишту да је тужбени захтев тужиље преурањен, у смислу одредби чланова 1, 2, 3, 4. и 5. Закона о утврђивању јавног интереса и посебним поступцима експорпријације и прибављања документације ради реализације изградње система за пренос електричне енергије 400 kv напонског нивоа „Трансбалкански коридор – Прва фаза („Службени гласник РС“, бр. 11/2014), чланова 1, 11, 56. и 57-62. Закона о експорпријацији и чланова 132. – 140. Закона о ванпарничном поступку, будући да је тужена као корисник експорпријације покренула поступак пред надлежним органом управе који је и донео решење о експорпријацији, након чега ће уследити поступак покушаја споразумног одлучивања о накнади за експорприсану непокретност, а ако тај поступак не успе да ће се по правилима ванпарничног поступка одлучити о тој накнади, због чега се о накнади за експорприсану непокретност не може одлучивати у парничном поступку. Ревизијом се неосновано указује на другачије одлуке нижестепених судова, јер постојање другачије одлуке не указује нужно и на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања, због чега не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Такође, разлози ревизије који се односе на битне повреде одредаба парничног поступка, не представљају разлоге за изјављивање ревизије у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Имајући у виду наведено, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 420. став 2. и 6. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан док је ставом 2. истог члана закона прописано да ревизија против решења из става 1. овог члана није дозвољена у споровима у којима не би била дозвољена ревизија против правноснажне пресуде. Ставом 6. истог члана прописано је да у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог закона о ревизији против пресуде.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 21.12.2023. године, ради исплате, а вредност предмета спора у тужби наведена је у износу од 10.000,00 динара.

Имајући у виду да је у овом случају побијаним другостепеним решењем одбијена као неоснована жалба и потврђено првостепено решење којим је тужба одбачена као недозвољена и поступак правноснажно окончан у спору мале вредности, то ревизија тужиље није дозвољена, јер не би била дозвољена ни против правноснажне пресуде (члан 420. став 2. ЗПП).

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Врховни суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, с обзиром да нису били нужни за вођење ове парнице, у смислу члана 154. став 1. ЗПП, због чега је у смислу одредбе члана 165. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић